

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Ondřeje Szalonnáse a Mgr. Jaroslavy Křivánkové ve věci

žalobce: **Děti Země - Klub za udržitelnou dopravu**, IČO: 67010041,
se sídlem Cejl 866/50a, 602 00 Brno,
zastoupen JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou,
se sídlem Vodičkova 704/36, 110 00 Praha 1,

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**,
se sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha,

za účasti

osoby **Správa železnic, státní organizace**, IČO: 70994234,
zúčastněné na řízení: se sídlem Dlážděná 1003/7, 110 00 Praha 1,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2023, č. j. MZP/2023/520/23,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 12. 1. 2023, č. j. MZP/2023/520/23, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 9 800 Kč, a to k rukám zástupkyně žalobce, JUDr. Petry Humlíkové, advokátky.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

III. Osobě zúčastněné na řízení se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

Předmět řízení

1. Rozhodnutím ze dne 12. 1. 2023, č. j. MZP/2023/520/23 (dále též jen: „*napadené rozhodnutí*“), žalovaný částečně změnil a ve zbytku potvrdil rozhodnutí Krajského úřadu Plzeňského kraje (dále též jen: „*správní orgán I. stupně*“) ze dne 25. 1. 2021, č. j. PK-ŽP/12986/20 (dále též jen: „*rozhodnutí správního orgánu I. stupně*“). Tím správní orgán I. stupně rozhodl o žádosti Správy železnic (v dané době dosud Správy železniční a dopravní cesty, pozn. soudu) o povolení výjimky podle § 56 zákona č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody a krajiny (dále též jen: „*ZOPK*“) ze zákazů stanovených v § 50 odst. 1 a 2 ZOPK k ochraně zvláště chráněných druhů živočichů. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla ve výroku I. zamítnuta žádost o povolení výjimky dle § 56 odst. 1 a odst. 2 písm. c) ZOPK v části týkající se druhů břehule říční (*Riparia riparia*), čáp bílý (*Ciconia ciconia*), čírka modrá (*Anas queredula*), čírka obecná (*Anas crecca*), chrástal vodní (*Rallus aquaticus*), jeřáb popelavý (*Grus grus*), jestřáb lesní (*Accipiter gentilis*), kavka obecná (*Coloeus monedula*), kopřivka obecná (*Anas strepera*), krahujec obecný (*Accipiter nisus*), krkavec velký (*Corvus corax*), ledňáček říční (*Alcedo atthis*), lejsek malý (*Ficedula parva*), luňák červený (*Milvus milvus*), lžičák pestrý (*Anas clypeata*), moták pilich (*Circus cyaneus*), ostříž lesní (*Falco subbuteo*), potápka malá (*Tachybaptus ruficollis*), potápka roháč (*Podiceps cristatus*), pisík obecný (*Actitis hypoleucos*), rákosník velký (*Acrocephalus arundinaceus*), ůhýk šedý (*Lanius excubitor*), vlaštovka obecná (*Hirundo rustica*), vodouš kropenatý (*Tringa ochropus*), volavka bílá (*Egretta alba*). Důvodem zamítnutí žádosti bylo zjištění správního orgánu I. stupně, podle něhož realizací stavby „Modernizace trati Plzeň – Domažlice – státní hranice SRN, 1. stavba nová trať Plzeň (mimo) – Stod (včetně), SUDOP, 2019“ (dále též jen: „*předmětná stavba*“) a jejím provozem k porušení zákazů stanovených v § 50 odst. 2 ZOPK nedojde. Výrokem II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, který je zjevně nesprávně opět označen jako I., byla podle § 56 odst. 1 povolena výjimka ze zákazů stanovených k ochraně zvláště chráněných druhů živočichů uvedených v § 50 odst. 1 a 2 ZOPK, a to pro dotčení jedinců a lokální populace čmeláka rod (*Bombus* sp.), prskavce menšího *Brachinus explosens*, mravence (r. *Formica* spp.), ropuchy obecné (*Bufo bufo*), veverky obecné (*Sciurus vulgaris*), silně ohroženého/-né blatnice skvrnité (*Pelobates fuscus*), skokana zeleného (*Pelophylax esculentus*), slepýšekřehkého (*Anguis fragilis*), ještěrky obecné (*Lacerta agilis*), skokana štíhlého (*Rana dalmatina*), kriticky ohroženého skokana skřehotavého (*Pelophylax ridibundus*) a podle ust. § 56 odst. 1 a 2 písm. c) ZOPK pro ohroženého/-né bramborníčka hnědého (*Saxicola rubetra*), bramborníčka černohlavého (*Saxicola rubicollis*), ůhýka obecného (*Lanius collurio*), koroptve polní (*Perdix perdix*), slavíka obecného (*Luscinia megarhynchos*), motáka pochopa (*Circus aeruginosus*), silně ohroženého/-né: kuňky žlutobřiché (*Bombina variegata*), bekasiny otavní (*Gallinago gallinago*), konipasa lučního (*Motacilla flava*), křepelky polní (*Coturnix coturnix*), slavíka modráčka střeoevropského (*Luscinia svecia cyanecula*), žluvy hajní (*Oriolus oriolus*). Konečně výrokem III. svého rozhodnutí, který je však zjevně nesprávně označen jako II., stanovil správní orgán I. stupně podle § 56 odst. 3 a § 67 odst. 4 ZOPK na základě hodnocení vlivu záměru dle § 67 ZOPK (Ametyst 2019) celkem 33 podmínek pro výkon činností povolených dle výroku II. svého rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

2. Žalobce proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal odvolání již dne 8. 4. 2021. Žalovaný je však rozhodnutím ze dne 15. 6. 2021, č. j. MZP/2021/520/807, zamítl jako nepřipustné. Důvod nepřipustnosti žalobcova odvolání tkvěl dle žalovaného v tom, že žalobce nebyl vůbec účastníkem předmětného správního řízení, neboť své oznámení o účasti v tomto řízení podle § 70 odst. 3 ZOPK podal opožděně, když lhůta pro jeho podání počala běžet dnem, kdy byla informace o zahájení tohoto správního řízení zveřejněna na úřední desce správního orgánu I. stupně, tedy dne 3. 7. 2020. Žalobce se však k účastenství v tomto řízení přihlásil až dne 21. 8. 2020 v návaznosti na informaci sdělenou mu správním orgánem I. stupně postupem podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, kterou obdržel dne 13. 8. 2020. K žalobě podané žalobcem však Krajský soud v Plzni rozsudkem ze dne 19. 7. 2022, č. j. 77 A 108/2021-88, zrušil rozhodnutí žalovaného o zamítnutí žalobcova odvolání coby nepřipustného, když dovodil, že otázka žalobcova účastenství byla žalovaným posouzena nesprávně.
3. Nynější žalobou napadené rozhodnutí je tak výsledkem meritorního přezkumu rozhodnutí správního orgánu I. stupně na základě odvolání žalobce. Napadené rozhodnutí má sloužit jako podklad pro navazující řízení o umístění předmětné stavby.

Obsah žaloby

4. Žalobce se nejdříve v žalobě věnoval naplnění podmínek přípustnosti žaloby a své žalobní legitimaci. Uvedl, že je pobočným spolkem s vlastní právní subjektivitou spolku Děti Země. Ze stanov tohoto spolku mj. vyplývá, že jeho hlavním posláním je ochrana přírody, krajiny a životního prostředí.
5. Žalobce se účastnil správního řízení dle § 56 ZOPK, do nějž zaslal přihlášku ze dne 21. 8. 2020 a z opatrnosti ještě dne 27. 3. 2021 v souladu s § 70 ZOPK. K podání žaloby je legitimován podle § 65 odst. 2 s. ř. s., přičemž z judikatury Ústavního soudu, Nejvyššího správního soudu a dle článku 9 odst. 2 Aarhuské úmluvy, čl. 11 směrnice 2011/92/EU o posuzování vlivů některých veřejných a soukromých záměrů na životní prostředí, vyplývá, že může namítat porušení svých procesních i hmotných práv.
6. V prvním žalobním bodu zvaném „*Absence přezkoumatelných důvodů pro vydání výroku I. o zamítnutí žádosti*“ žalobce poukázal na bod III. 3. 10. svého doplněného odvolání ze dne 27. 4. 2021, v němž uvedl, že správní orgán I. stupně sice ve výroku I. svého rozhodnutí žádost k zásahu do biotopů 25 cenných druhů živočichů zamítl, nicméně jen stručně uvedl, že tito ptáci se vyskytují v trase železnice a v jejím okolí jen vzácně a že vliv výstavby na provozování trati na jejich biotop a přímo na ně není škodlivý.
7. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je však v rozporu s § 3 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též jen: „*správní řád*“), neboť neobsahuje konkrétní odůvodnění postupu správního orgánu I. stupně a na základě jakých konkrétních podkladů rozhodoval. Pro jednotlivé druhy ptáků či jejich blízké skupiny není nijak uvedeno, proč ke škodlivému zásahu nedochází.
8. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je také v rozporu s účelem § 50 a § 56 ZOPK, neboť zvláště chráněné druhy živočichů jsou chráněny také před nadměrným rušením či zásahem do vyhledávání potravy, takže tyto druhy měly být zahrnuty mezi zbývajících 23 zvláště chráněných druhů živočichů, u nichž správní orgán I. stupně rozhodoval, zda výjimku ze zákazů dle ZOPK povolí.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

9. Žalovaný k bodu III. 3. 10. doplněného odvolání uvedl, že žalobce nevznáší žádné materiální argumenty, a že je nutné vzít v úvahu obsah § 84 odst. 3 správního řádu, neboť Správa železnic od vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně žije v dobré víře, že toto rozhodnutí je správné, zákonné a vykonatelné a že odůvodnění výroku I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně by sice mělo být podrobnější, takže by mohlo jít o jeho vadu, nicméně nejde o nezákonný postup správního orgánu I. stupně, neboť by absence podrobných důvodů nezměnila podstatu tohoto výroku a stručnost argumentů důvodů neznamená zrušení tohoto rozhodnutí.
10. Žalobce považuje tvrzení žalovaného za nesprávné a vysoce rozporné, neboť není slučitelné se správním řádem a ani s účelem ZOPK. Žalovaný sice tvrdí, že odůvodnění výroku I. je poněkud stručné, takže může jít o vadu znamenající zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, avšak současně tvrdí, že žalobce neuvádí žádné věcné důvody a navíc Správa železnic žije v dobré víře, že se rozhodnutí správního orgánu I. stupně rušit nebude.
11. Žalobce v textu rozhodnutí správního orgánu I. stupně našel následující důvody k vydání výroku I.: na str. 1, kde je uvedeno, že realizací stavby a jejím provozem nedojde k porušení zákazů stanovených § 50 odst. 2 ZOPK k ochraně zvláště chráněných druhů živočichů, a na str. 7, že se jedná o zvláště chráněné druhy živočichů, kteří se vyskytují v okolí pouze vzácně, či na vzdálenějších biotopech, při migraci, sběru potravy a očekávaný negativní vliv je zjevně velmi nízký, dočasný, a předmětnou stavbou, či jejím provozem při dodržení podmínek rozhodnutí k ochraně ostatních zjištěných nedojde k porušení zákazů stanovených k ochraně výše vyjmenovaných zvláště chráněných druhů živočichů.
12. Takto krátké odůvodnění je nedostatečné neboť ho lze použít pro téměř každý takový výrok u jakékoli stavby po celé ČR, aniž by se spolky, které se dle svých stanov zabývají ochranou přírody a krajiny, přezkoumatelným způsobem konkrétně dověděly, proč tak orgán ochrany přírody postupoval.
13. Bylo povinností správního orgánu I. stupně, aby ve svém rozhodnutí uvedl pro každý druh ptáka či pro blízké skupiny ptáků podrobnější hodnocení, proč ke škodlivému zásahu dojít nemůže, a to i s odkazy na podklady ve spise. Navíc pro každý druh ptáka chybějí i odhady počtů jedinců, kteří byli na území stavby zjištěny či se zde mohou nacházet, aby bylo zřejmé, že zásah je skutečně nízký i z hlediska počtu jedinců, nejen intenzitou zásahu.
14. Je vysoce rozporné tvrdit, že pokud budou splněny podmínky rozhodnutí správního orgánu I. stupně ke zmírnění škodlivého zásahu pro zvláště chráněné druhy ptáků dle výroku III., tak současně ke škodlivému zásahu dle výroku I. nedochází.
15. Ve svém důsledku by to totiž znamenalo, že by mohlo stačit za škodlivý označit jen zásah vůči 1-3 druhům ptáků dle typu biotopu, a pak u zbývajících jednotek až desítek druhů ptáků tvrdit, že škodlivý zásah nenastane, jelikož uložené podmínky se týkají i jich. Takový postup je ale libovůlí, která není v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani konkrétně doložená.
16. Postup správního orgánu I. stupně je v rozporu s § 50 odst. 2 a § 56 ZOPK, neboť pokud Správa železnic za škodlivý označila zásah vůči všem druhům ptáků, tak nelze obecně tvrdit, že zmírnění dle uložených podmínek se týká jak skupiny živočichů uvedených ve výroku II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i zbývajících skupiny živočichů uvedených ve výroku I., jak činí správní orgán I. stupně i žalovaný.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

17. Žalobce v odvolání navíc upozornil, že zvýšením intenzity železniční dopravy na modernizované trati může během výstavby i během provozu docházet k častějšímu a vyššímu rušení těchto ptáků a také ke snížení potravních příležitostí.
18. Žalobce dále odmítl tvrzení žalovaného, že pokud by správní orgán I. stupně podle § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu ke každému druhu ptáků opravdu uvedl podrobné důvody, tak by to nemohlo na výroku I. jeho rozhodnutí nic změnit. Naopak by přesvědčivým způsobem mohlo vyjít najevo, zda u všech druhů ptáků konkrétní a přezkoumatelné důvody pro odmítnutí žádosti skutečně existují.
19. Povinností správních orgánů je nicméně pečlivým způsobem odůvodňovat, což správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí neučinil. Žalobce tak odmítá názor žalovaného, že by rozhodnutí správního orgánu I. stupně nemohlo být zrušeno, neboť Správa železnic ve smyslu § 84 odst. 3 správního řádu v dobré víře očekává, že k tomu nedojde. V tomto směru se jedná o spekulaci žalovaného, neboť každý žadatel o vydání správního rozhodnutí nemůže mít nikdy jistotu, že by rozhodnutí nemohlo být za několika měsíců na základě odvolání nějakého účastníka řízení zrušeno.
20. Správní orgán I. stupně měl oznámení o zahájení řízení zaslat žalobci přímo, a to na základě žádosti žalobce ze dne 16. 8. 2019, nikoliv jej sdělením ze dne 3. 7. 2020, č. j. PK-ŽP/15352/20, jen vyvěsit na úřední desce. V tomto ohledu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 7. 2021, č. j. 77 A 12/2021-46, a poznamenal, že Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozhodnutí rozsudkem dne 30. 11. 2022, č. j. 1 As 269/2021-47, zamítl.
21. Žalobce se tak stal účastníkem řízení až na základě zasílaných žádostí o informace. Žalobce dále připomněl, že své odvolání zaslal dne 8. 4. 2021 a dne 27. 4. 2021 ho doplnil o důvody, takže Správa železnic musela již za cca 3,5 měsíce od vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně vědět, že probíhá spor o jeho zákonnost. Navíc se Správa železnic z doplněného odvolání dozvěděla, že řadu měsíců probíhá i spor o účast žalobce, kterou správní orgán I. stupně a žalovaný odmítali.
22. Správa železnic tedy nemohla od května 2021 žít v jakési dobré víře, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je bezvadné, neboť musela být o odvolání žalobce i o jeho doplnění informována, přičemž logicky mohla očekávat i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
23. Postup žalovaného je tak v tomto směru účelový, pokud se zabývá hypotetickou dobrou vírou Správy železnic, kterou ale nepoměřuje s prokázanou dobrou vírou žalobce v zákonnost postupu správního orgánu I. stupně a žalovaného, pokud splnil všechny požadavky ZOPK podáním žádosti dne 16. 8. 2019 a navíc od 13. 8. 2020 do 2. 12. 2020 upozorňoval oba správní orgány, že porušují ZOPK, jestliže odmítají jeho účast v řízení.
24. Druhy žalobní bod žalobce nazval „*Absence doložitelných podkladů ve spise a způsobu jejich použití – porušení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu*“. Uvedl, že v bodě III. 3. 9. svého doplněného odvolání ze dne 27. 4. 2021 namítl, že z rozhodnutí správního orgánu I. stupně není zřejmé, na základě jakých konkrétních podkladů ve spise správní orgán I. stupně rozhodoval a jakým způsobem, tzn. které podklady má, které použil a které nepoužil a z jakých důvodů.
25. Správní orgán I. stupně přitom na str. 7 svého rozhodnutí jen obecně uvedl, že toto bylo vydáno po shromáždění všech dostupných podkladů, ve spise ale žádné takové podklady nejsou konkrétně uvedeny. Zákon vyžaduje, aby odůvodnění rozhodnutí uvádělo

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

konkrétní podklady pro jeho vydání. Všechny podklady musí být v odůvodnění konkretizovány, jak mj. v případě podkladů z internetových stránek uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 As 289/2019-55.

26. Žalovaný se v napadeném rozhodnutí k bodu III. 3. 9. doplněného odvolání nijak nevyjadřuje, není tak zřejmé, jak s ním žalovaný naložil.
27. Pokud se žalovaný k bodu III. 3. 9. doplněného odvolání nijak přezkoumatelně nevyjádřil, dopustil se porušení § 2 odst. 4, § 3, i § 68 odst. 3 správního řádu. K tomuto žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2004, č. j. 5 A 48/2001-47, dle něž z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem řízení za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů.
28. Tento žalobní bod se týká všech výroků rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť z něj není přezkoumatelně zřejmé, jaké všechny konkrétní podklady pro jeho vydání byly nashromážděny a které byly použity.
29. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně je vadné, neboť v něm nejsou konkrétně uvedeny podklady o specifikaci veřejného zájmu (str. 6 rozhodnutí správního orgánu I. stupně), návrh náhradních opatření ke zmírnění (kompenzaci) negativních vlivů stavby (str. 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně) a dostupné podklady (str. 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 As 289/2019-55, ale musí být jasně identifikovány i podklady z internetových stránek a není možné pouze odkazovat na hlavní stránku.
30. Je vadný postup žalovaného, pokud přehlíží bod III. 3. 9. doplněného odvolání, jako kdyby nebyl předložen, napadené rozhodnutí je tak nepřezkoumatelné. Napadené rozhodnutí je dále nepřezkoumatelné, neboť žalovaný i správní orgán I. stupně nemohli rozhodovat na základě neurčitých podkladů o specifikaci veřejného zájmu, které byly do spisu vloženy dne 29. 10. 2020, a ani po shromáždění všech dostupných podkladů, které také nejsou zřejmé.
31. Žalobce dále v této souvislosti odkázal na judikaturu soudů, konkrétně na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 28. 7. 2014, č. j. 47 A 32/2012-38, a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 2. 2017, č. j. 9 As 87/2016-29.
32. V dalším žalobním bodě zvaném „*Absence určení počtu jedinců dotčených škodlivým zásahem – nesplnění požadavků ust. § 56 odst. 7 ve vztahu k ust. § 5b odst. 3 písm. a) ZOPK*“ žalobce uvedl, že v bodě III. 1. doplněného odvolání namítl, že výrok III. rozhodnutí správního orgánu I. stupně je nezákonný, neboť správní orgán I. stupně nesplnil všechny požadavky § 56 odst. 7 ve vztahu k § 5b odst. 3 a odst. 5 ZOPK, neboť nebyly doloženy konkrétní počty dotčených druhů živočichů a dále nebylo mezi podmínkami konkrétně uvedeno, jakým způsobem bude správní orgán I. stupně sám provádět kontrolu jejich plnění.
33. Žalobce také v bodě III. 1. doplněného odvolání připomněl rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 7. 2020, č. j. 31 A 72/2019-203, kterým bylo zrušeno napadené rozhodnutí z důvodu absence počtů dotčených druhů organismů a absence kontrolního

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

plánu správního orgánu I. stupně při dodržování povolené výjimky. Tímto rozsudkem se žalovaný neřídil.

34. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že absence odkazu na § 56 odst. 7 ZOPK není vadou výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Obsah tohoto rozhodnutí je nedostatečný, neboť u všech 23 zvláště chráněných druhů živočichů neuvádí počty dotčených jedinců, tato vada ale není zásadní, neboť chybějící údaje o dotčených počtech jedinců nezmění právní podstatu rozhodnutí, takže není nutné jejich počet zpřesňovat. Dále uvedl, že je nutné zohlednit dobrou víru Správy železnic o správnosti a zákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, takže nebylo žádoucí rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit, neboť by stejně nedošlo k žádné změně podstaty předmětu žádosti, ale ke zbytečnému zpomalení přípravy stavby a ke zbytečnému zvýšení finančních nákladů žadatele. Vzhledem k provedení testu proporcionality nelze absenci uvedení přesnějšího počtu dotčených jedinců ve smyslu § 5b odst. 3 písm. a) ZOPK považovat za důvod pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně, neboť žadateli, žijícímu v dobré víře, by vznikla vyšší újma, než je újma dodržováním zákona.
35. Ustanovení § 5b odst. 3 písm. a) ZOPK uvádí, že rozhodnutí podle prvního odstavce tohoto ustanovení musí obsahovat označení druhů a množství ptáků, na které se má odchýlný postup vztahovat.
36. Postup žalovaného je tak nezákonný a účelový, neboť ZOPK uvádí, že rozhodnutí o povolení výjimky musí obsahovat nejen názvy dotčených druhů, ale i počty dotčených jedinců zasažených škodlivým zásahem. Žádné výjimky z této povinnosti zákon nepřipouští.
37. Je nepřijatelné tvrzení žalovaného, že sice došlo k porušení zákona, avšak toto porušení není významné, neboť škodlivý zásah se týká jen běžných a hojných zvláště chráněných druhů živočichů. Takový způsob rozlišování živočichů § 5b odst. 3 písm. a) ZOPK nepřipouští. Žalobce dále odmítá tvrzení žalovaného, že chybějící údaje o dotčených počtech jedinců nezmění právní podstatu rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
38. Jde o nesprávný a nelogický názor, neboť naopak zjišťování nejen dotčených druhů organismů, ale i jejich počtů mají významný vliv na průběh a výsledek řízení, tedy zda žádosti ke škodlivému zásahu bude vyhověno a za jakých zmírňujících podmínek.
39. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně lze shledat odborné odhady jen u 6 či druhů zvláště chráněných druhů a rodů živočichů z 23, u nichž byla výrokem II. povolena výjimka ze zákazů za splnění podmínek stanovených ve výroku III. rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Bylo tak porušeno ustanovení § 5b odst. 3 písm. a) ZOPK, což nelze obejít účelovými a zavádějícími argumenty žalovaného v napadeném rozhodnutí.
40. Bez zjištění počtu jedinců dotčených škodlivým zásahem není možné věcně a ani právně posoudit, zda lze rozhodnutí o povolení výjimky vydat, pokud výsledkem řízení je posuzování různých veřejných zájmů a jejich převaha a naléhavost a další závažná kritéria a pokud se ukládají zmírňující podmínky, které musejí být logicky svým rozsahem a množstvím přiměřené zjištěným počtům dotčených druhů jedinců. V rozhodnutí tedy musí být vždy doloženo, že přírodovědné průzkumy zjišťovaly, jak zvláště chráněné druhy organismů budou záměrem dotčeny, tak i počty zjištěných či očekávaných jedinců, které musejí být přesvědčivé.
41. Žalobce shrnul, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výroku I. sice povoluje škodlivý zásah do biotopů 23 zvláště chráněných druhů živočichů a dle výroku III. za

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

splnění 33 podmínek, ve znění rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 1. 2023, avšak v rozporu s § 5b odst. 3 písm. a) ZOPK nebyly zjištěny počty všech dotčených jedinců, takže nelze tvrdit, že bylo možné výroky II. a III. vydat a uložit přesně těchto 33 zmírňujících podmínek, neboť současně ve smyslu § 3 správního řádu nebyl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a ani nelze mít dle § 2 odst. 4 správního řádu za to, že jde o postup v souladu s veřejným zájmem.

42. Nepřípustný je i postup žalovaného, pokud tvrdí, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo sice vydáno v rozporu se zákonem, avšak s ohledem na výsledek jakéhosi testu proporcionality. Podle žalobce je povinností správních orgánů chránit veřejné zájmy a nikoliv zájmy žadatelů o výjimku ze zákazů. Žalovaný se navíc nezabýval dobrou vírou žalobce v zákonnost postupu správního orgánu I. stupně při zajištění podmínek jeho řádné účasti v tomto řízení.
43. Pokud žádost a předložené podklady neobsahují kvalifikované odhady počtu všech dotčených jedinců a ani způsob, jak byly tyto údaje zjištěny, tak bude nutné, aby žadatel zajistil nové přírodovědné průzkumy, které tyto údaje zjistí. V takovém případě měl žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit.
44. Poslední žalobní bod žalobce nazval „*Absence správního stanovení způsobu kontrol plnění příp. povolené výjimky – nesplnění požadavků § 56 odst. 7 ve vztahu k § 5b odst. 3 písm. d) ZOPK*“. Žalobce uvedl, že v doplněném odvolání uvedl v části o porušení § 56 odst. 7 ve vztahu k § 5b odst. 3 písm. d) ZOPK stejné argumenty, jaké zmínil již ve vztahu k třetímu žalobnímu bodu o porušení § 56 odst. 7 ve vztahu k § 5b odst. 3 písm. a) ZOPK.
45. Podle žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje údaje o tom, jakým způsobem bude správní orgán I. stupně provádět kontroly dodržování uložených podmínek.
46. Podle žalovaného není absence odkazu na § 56 odst. 7 ZOPK vadou výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Výrok III. rozhodnutí správního orgánu I. stupně je dle žalovaného nedostatečný, neboť neobsahuje způsob kontroly plnění podmínek správním orgánem I. stupně, Vada tohoto výroku byla napadeným rozhodnutím napravena změnou podmínky č. 29 či č. 31, která již uvádí způsob kontroly, a to v rámci kontrolních dnů, svolávaných zhotovitelem předmětné stavby, a dle vlastních úvah správního orgánu I. stupně, a to po celou dobu platnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Změna podmínky č. 29 či č. 31 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, zohledňuje dobrou víru Správy železnic o správnosti a zákonnosti jeho vydání, takže nebylo žádoucí toto rozhodnutí rušit a vydávat nové.
47. Žalobce upozornil na rozpor mezi výrokem napadeného rozhodnutí na str. 1, kterým mění podmínku č. 31 a odůvodněním na str. 3, kde žalovaný uvádí, že k této změně došlo u podmínky č. 29. Tento rozpor opět dokládá formálnost posuzování žalovaného o obsahu odvolání žalobce, pokud se odůvodnění týká jiných skutečností, než uvádí výrok. Žalobce předpokládá, že jde zřejmě o písařskou chybu, která by měla být ovšem napravena.
48. Změna podmínky č. 29 či č. 31 ve výroku III. rozhodnutí správního orgánu I. stupně není dostatečná, z tohoto důvodu ji žalobce považuje za formalistickou. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně ani po jeho změně žalovaným nesplňuje účel § 5b odst. 3 písm. d) ZOPK.
49. Žalovaný uložil správnímu orgánu I. stupně účastnit se zejména kontrolních dní svolávaných zhotovitelem předmětné stavby, který mu před zahájením stavby pošle harmonogram těchto kontrol a pravomoc kdykoliv vyzvat Správu železnic, aby mu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

umožnila kontrolu stavby a byla mu během ní nápomocna. Takový způsob kontroly nelze dle žalobce považovat za správný a naplňující úmysly zákonodárců.

50. Krajský soud může porovnat obsah rozhodnutí správního orgánu I. stupně a napadené rozhodnutí s rozhodnutím správního orgánu I. stupně ze dne 13. 3. 2020, č. j. PK-ŽP/6184/20, o povolení výjimky a rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 9. 2020, č. j. MZP/2020/520/866, o zrušení povolené výjimky ve věci záměru pro dálnici D0305/I Voračice – Nová Hospoda.
51. Uložené podmínky v rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 13. 3. 2020, č. j. PK-ŽP/6184/20, jsou velmi podobné podmínkám uloženým v rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Rozdíl je jen v tom, že žalovaný u první stavby rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil, kdežto v projednávané věci se pouze pokusil chybějící způsob kontrol sám doplnit.
52. Žalobce opět upozornil na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 7. 2020, č. j. 31 A 72/2019-203, dle něž po novele č. 225/2017 Sb., jsou nároky na rozhodnutí o výjimce vyšší a v rozhodnutí musejí být nově také specifikovány způsoby kontrol, které bude orgán ochrany přírody provádět v průběhu činnosti, pro kterou byla výjimka povolena, a v průběhu realizace podmínek, za nichž byla tato činnost povolena.
53. Z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2022, č. j. 51 A 108/2020-53, vyplývá, že je nutné v rozhodnutí o výjimce uvést věcný a časový kontrolní plán, z něhož bude zřejmý harmonogram, kdy lze kontroly očekávat.
54. Žádná z podmínek uložených správním orgánem I. stupně ani změna podmínky č. 29 či č. 31, se netýká splnění konkrétního a jasného požadavku ZOPK na uložení způsobu kontrol správním orgánem I. stupně.
55. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně žádný věcný a ani časový způsob kontroly správním orgánem I. stupně neobsahuje, není tak zřejmé, kdy a jak ke kontrolám správním orgánem I. stupně bude docházet.
56. Změna podmínky č. 29 či č. 31 pro správní orgán I. stupně znamená, že se bude účastnit kontrol svolávaných zhotovitelem stavby nebo může kontroly provádět sám ve spolupráci se Správou železnic a s jí najatým biologickým dozorem, což jsou činnosti, které správní orgán I. stupně může provádět i bez existence § 5b odst. 3 písm. d) ZOPK.
57. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 5. 2011, č. j. 7 As 2/2011-52, podle něž je smyslem a účelem občanských sdružení podle § 7 odst. 2 ZOPK aby kvalifikovaně, tj. odbornými argumenty z oblasti ochrany životního prostředí, urbanismu apod., hájily dotčené zájmy ochrany přírody a krajiny v konkurenci jiných veřejných zájmů a zájmů soukromých.
58. Žalobce se dále neztotožňuje s tvrzením žalovaného, že musel při vlastním doplnění způsobu kontrol správním orgánem I. stupně zohlednit i dobrou víru Správy železnic ve správnost a zákonnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
59. Konečně žalobce shrnul, že správní orgán I. stupně i žalovaný postupovali nezákonně, pokud v napadeném rozhodnutí není uveden způsob kontroly ve smyslu § 5b odst. 3 písm. d) ZOPK, když neobsahuje věcný a ani časový rozfázovaný kontrolní plán tak, aby žalobce mohl výsledky těchto kontrol pak ověřit dle informačních zákonů. Přitom uložení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

podrobného způsobu kontroly ukládá ZOPK a vyplývá to i z judikatury správních soudů a dokonce i z postupu žalovaného v řízeních pro jiné stavby.

Vyjádření žalovaného

60. K žalobní legitimaci žalobce uvedl žalovaný, že dle názoru Ústavního soudu v žalobcem citovaném nálezu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, který následoval Nejvyšší správní soud, je v zájmu řádného posouzení aktivní žalobní legitimace environmentálního spolku mj. nezbytné, aby takový spolek, tvrdí-li, že byl rozhodnutím správního orgánu dotčen na svých hmotných právech, tento zásah současně patřičně vymezil. Žalobce ale v části II. žaloby žádný faktický a konkrétní zásah ve sféře svých hmotných práv nevymezuje, pouze jej v předposledním odstavci této části velmi obecně tvrdí. Takové obecné a nespecifikované tvrzení považuje žalovaný za nedostatečný základ pro přiznání aktivní žalobní legitimace žalobce.
61. Fakt, že v jiných soudních řízeních byla aktivní žalobní legitimace žalobci přiznána, neznamená, že by neměla být v každém jednotlivém případě individuálně zkoumána. Žalobce v žalobě uvádí námitky výhradně týkající se preciznosti odůvodnění správního rozhodnutí, přičemž na věcné a konkrétní řešení otázek ochrany přírody, v rámci kterých mu aktivní legitimace svědčí, prakticky rezignuje.
62. K žalobním bodům uvedeným v části III. žaloby uvedl žalovaný následující. V části týkající se absence přezkoumatelných důvodů pro zamítnutí části žádosti žalovaný zejména odmítl tvrzení žalobce o rozporuplnosti závěru žalovaného. Žalovaný na jednu stranu sice posoudil zdůvodnění o zamítnutí části žádosti jako stručné, nikoliv však vadné do té míry, aby bylo důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Žalobce se snaží domoci zrušení napadeného rozhodnutí výhradně subjektivním hodnocením obsahu napadeného rozhodnutí, aniž by jakkoli hodnotil podklady řízení či na základě vlastních odborných názorů materiálně zpochybnil názor správního orgánu I. stupně.
63. Odůvodnění rozhodnutí slouží k tomu, aby účastníci řízení seznali, na základě jakých úvah správní orgán své rozhodnutí učinil. Tyto bazální požadavky odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně splňuje, jak je zjevné rovněž z faktu, že žádný z účastníků důvody pro vydání napadeného rozhodnutí v jeho obsahu nepostrádá, nenapadá-li toto rozhodnutí oprávněným prostředkem.
64. Žalobce opakovaně nepředkládá žádná podložená tvrzení, která by zpochybňovala doposud zjištěný skutkový stav věci, byť by právě to mělo být podstatou a důvodem jeho účasti v řízení, potažmo pak základem jeho aktivní žalobní legitimace zmiňované výše.
65. Pokud jde o zpochybňované užití § 84 odst. 3 správního řádu, žalovaný uvedl, že použití tohoto pravidla nebylo jeho volbou, nýbrž jeho zákonnou povinností. Způsob, jakým žalovaný dobrou víru dosavadních účastníků identifikoval co do intenzity či jak toto ustanovení zohlednil v rámci rozhodování v dané věci, žalobce zjevně není schopen posoudit.
66. Žalobce dále namítl, že se žalovaný nezabýval jeho odvolacím tvrzením ohledně absence výčtu podkladů použitých při rozhodování ve věci samé, přičemž zopakoval své námitky ohledně souvisejících nedostatků rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Dle žalovaného má žalobce pedantický formální přístup, když podrobně analyzuje obsah odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pokud jde o doslovný výčet podkladů řízení a

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

jejich označení, aniž by se však věcně jakýmkoli podkladem řízení zabýval a případně jej zpochybnil.

67. Žalobce rozděluje podklady řízení do tří skupin, a to skupinu podkladů uvedených v odůvodnění, skupinu podkladů veřejně dostupných a skupinu podkladů „nejasných, nekonkrétních“. Námitka se týká fakticky pouze oné třetí skupiny. Žalovaný uvedl, že „dostupnými podklady“ se přirozeně rozumí veškeré jmenované podklady rozhodnutí, „podkladem o specifikaci veřejného zájmu“ listina obsahující doplnění žadatele ze dne 29. 10. 2020, která je součástí spisu, a „návrhem opatření ke zmírnění negativních vlivů stavby“ příloha biologického hodnocení, který též tvoří součást správního spisu.
68. Žalobce neuvedl, v čem by mělo být označení v obsahu napadeného rozhodnutí nedostatečné. Vedle této formalistické námitky je vlastní obsah těchto dokumentů žalobci zcela lhostejný, což je dle žalovaného v případě environmentálního spolku opět zřetelným projevem jeho rezignace na skutečnou ochranu přírody tak, jak je tato smyslem jeho účasti ve správním řízení.
69. Pokud žalovaný na uvedenou jedinou odvolací námitku výslovně v rámci napadeného rozhodnutí nereagoval, neučinil tak právě pro evidentní bezpředmětnost této námitky. Její řešení nepochybně vyplývá z dalších pasáží napadeného rozhodnutí. Žalovaný podotkl, že tato žalobní námitka byla učiněna jako součást jediného bodu z deseti dalších bodů části III. odvolání, která se jako celek týkala jediné otázky splnění podmínek pro udělení výjimky dle § 56 ZOPK, a to u tří správních rozhodnutí napadených jediným odvoláním žalobce. Proto její řešení z příslušné komplexní pasáže napadeného rozhodnutí ohledně přezkoumání splnění uvedených podmínek rovněž vyplývá. Napadené rozhodnutí tedy za nepřezkoumatelné považovat nelze, stejně není nepřezkoumatelným rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
70. K třetímu žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že v rámci napadeného rozhodnutí nijak nezpochybnil, že by se nemělo ustanovení § 5b odst. 3 ZOPK v projednávané věci aplikovat. Absenci počtu jedinců, na které se má udělovaná výjimka vztahovat, vyhodnotil žalovaný jako vadu, pro kterou by mělo být rozhodnutí správního orgánu I. stupně v jiných případech zrušeno.
71. Klíčovým pro vlastní rozhodnutí ve věci však bylo posouzení intenzity této vady a její možný vliv na rozhodnutí ve věci samé v souvislosti s § 84 odst. 3 správního řádu. Žalovaný byl povinen respektovat, že ochrana dobré víry může v řadě případů převážet nad zájmem na zákonnosti správního rozhodnutí, přičemž touto zákonností nelze rozumět pouze zákonnost vlastního aktu, ale zákonnost právního řešení věci samé.
72. Žalovaný se v tomto ohledu podrobně zabýval možným vlivem zjištěné vady na vlastní rozhodnutí o výjimce. Hodnotil četnost dotčených zvláště chráněných druhů a živočichů v krajině, přičemž dospěl k závěru, o tom, že ani bližší určení četnosti dotčených zvláště chráněných druhů živočichů, na které by se měla v budoucnu výjimka vztahovat, by v tomto případě jiné právní řešení věci nepřineslo. Smyslem této úvahy bylo racionální vyhodnocení významu četnosti stávající populace zvláště chráněných druhů živočichů z hlediska vlivu na její zachování, které je přirozeně podstatně perspektivnější u zvláště chráněných druhů živočichů v přírodě běžných a hojných, než u vzácných, vázaných na jedinečné přírodní podmínky.
73. V řadě případů by určení bytí řádových počtů jedinců zvláště chráněných druhů a rodů živočichů v budoucnu dotčených udělovanou výjimkou bylo údajem nutně hypotetickým,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

v některých případech i nemožným. I toto je jedno z kritérií, kterému žalovaný přisoudil v rámci úvahy o postupu při aplikaci § 84 odst. 3 správního řádu význam. Proto pak upřednostnil v zájmu ochrany dobré víry účastníků řízení zachování rozhodnutí správního orgánu I. stupně před jeho zrušením a vrácením věci k doplnění uvedených údajů, neboť toto doplnění by zjevně změnu právního řešení věci nepřineslo.

74. K bodu žaloby týkajícího se údajné absence stanovení způsobu kontrol orgánu ochrany přírody žalovaný odkázal na obsah napadeného rozhodnutí. Žalovaný uznal oprávněnou námitku žalobce ohledně nesouladu čísla změněné podmínky rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve výroku a v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Správný údaj je uveden ve výrokové části napadeného rozhodnutí.
75. Způsob určení kontrol žalovaný řádně zdůvodnil. Žalovaný vnímá potřebu stanovení dostatečně určitého způsobu provádění kontrolní činnosti příslušného orgánu ochrany přírody ve vazbě na ustanovení § 56 odst. 7 a § 5b odst. 3 ZOPK, přičemž při respektování specifik případu stanovil způsob provádění vlastní kontrolní činnosti dostatečně určitě a podrobně, adekvátně tomu, jakým způsobem lze podmínky kontrolní činnosti stanovit ve fázi povolení výjimky, jejíž faktický výkon bude, pokud jde o časový plán kontrol, zásadně ovlivněn budoucím harmonogramem výstavby záměru. Žalobci nic v budoucnu nebrání opatřit si z pozice účastníka řízení plán kontrolních dnů stavby a Správou železnic poskytované informace o využívání výjimky a věnovat se prověřování aktivity správního orgánu I. stupně při provádění kontrol tak, jak mu platná legislativa umožňuje.
76. Žalovaný uzavřel, že žalobce neunesl břemeno tvrzení ani břemeno důkazní stran vlastní žalobní legitimace a navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Posouzení věci

77. Soud ve věci rozhodl bez jednání, neboť s tím oba účastníci souhlasili ve smyslu § 51 odst. 1 věta první, resp. věta druhá s. ř. s.
78. Jelikož žalovaný především zpochybnil aktivní procesní legitimaci žalobce k podání žaloby, zabýval se soud nejprve touto otázkou. Jedná se totiž o podmínku řízení, předpoklad meritorního projednání žaloby. Ke splnění podmínek řízení je soud povinen přihlížet po celou dobu řízení, a to (i) z úřední povinnosti, jak plyne z § 103 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, aplikovaného za použití § 64 s. ř. s. K povinnosti soudu zkoumat tyto otázky i z úřední povinnosti srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. května 2018, č. j. 10 As 336/2017-46.
79. Vyjít je třeba z toho, že v nyní řešeném případě podal žalobce žalobu proti napadenému rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 2 s. ř. s. Toto ustanovení zní: „*Žalobu proti rozhodnutí správního orgánu může podat i účastník řízení před správním orgánem, který není k žalobě oprávněn podle odstavce 1, tvrdí-li, že postupem správního orgánu byl zkrácen na právech, která jemu přísluší, takovým způsobem, že to mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí.*“ Tímto ustanovením se tedy otevírá přístup k soudní ochraně i takovým subjektům, které mají právo účasti ve správním řízení, aniž by se v něm jednalo a rozhodovalo o jejich hmotných právech. Protože takové subjekty jsou účastenstvím ve správním řízení nadány kvůli tomu, aby v něm uplatňovaly specifické zájmy, hovoří se o nich někdy jako zájemníků. Jejich aktivní procesní legitimace je pak založena jednak na jejich účastenství v příslušném správním řízení, jednak na relevanci předmětu (soudního) řízení z hlediska

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

předmětu činnosti dané entity, zpravidla spolku podle civilního práva, resp. zájmů chráněných takovým spolkem.

80. Oba tyto předpoklady aktivní procesní legitimace žalobce v tomto řízení má soud za splněné. Žalobce je spolkem, resp. pobočným spolkem, jehož účel je v spolkovém rejstříku vymezen takto: „*Hlavním účelem, cílem a posláním pobočného spolku jsou ochrana životního prostředí, ochrana přírody a krajiny, ochrana zdraví a kvality života, ochrana práv zvířat, ochrana práv spotřebitelů, ekologická výchova, osvěta a vzdělávání, podpora veřejnosti v jejím zapojování do ochrany životního prostředí a do veřejného života a propagace alternativních kulturních a uměleckých aktivit.*“ Žalobce se rovněž účastnil správního řízení, které vyústilo v napadené rozhodnutí, jakkoli se tak stalo až na základě zásahu Krajského soudu v Plzni (viz rozsudek ze dne 19. 7. 2022, č. j. 77 A 108/2021-88). Aktivní procesní legitimaci žalobce tak z pohledu § 65 odst. 2 s. ř. s. nic nebrání. Tento závěr je podpořen i čl. 9 odst. 2 Aarhuské úmluvy (č. 124/2004 Sb. m. s.), z něhož plyne právo na přezkum napadeného rozhodnutí nejen po stránce procesní, ale i po stránce hmotněprávní, což ostatně již reflektovala i judikatura Nejvyššího správního soudu, v čemž lze odkázat např. na rozsudek ze dne 19. 1. 2017, č. j. 6 As 62/2016-57 (s odkazem na nálezy Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14).
81. Soud tak dospěl k závěru, že žalobce je aktivně legitimován k podání dané žaloby. Ta je proto soudem projednatelná. Nelze přisvědčit opačnému tvrzení žalovaného. Jak plyne ze shora uvedeného, žalobce byl ve své žalobě oprávněn vznášet námitky jak procesního, tak i hmotněprávního charakteru. To také učinil. Otázka, zda tak učinil důvodně, resp. dostatečně konkrétně, nebo jen obecně, jak uvádí žalovaný, je již spojena s meritorním přezkumem napadeného rozhodnutí.
82. Soud tedy přistoupil k posouzení čtyř uplatněných žalobních bodů.
83. V prvním žalobním bodu poukázal žalobce na absenci přezkoumatelných důvodů pro vydání výroku I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně o zamítnutí žádosti.
84. Z obsahu správního spisu se podává, že důvodem, pro který správní orgán I. stupně ve výroku I. svého rozhodnutí dospěl k zamítnutí žádosti o povolení výjimky dle § 56 odst. 1 a odst. 2 písm. c) ZOPK týkající se tam vyjmenovaných druhů, byl jeho závěr, že realizací předmětné stavby a jejím provozem k porušení zákazů stanovených v § 50 odst. 2 ZOPK nedojde. Na str. 7 svého rozhodnutí konstatuje správní orgán I. stupně, že „*se jedná o ZCHD ptáků, kteří se vyskytují v okolí pouze vzácně, či na vzdálenějších biotopech, při migraci, sběru potravy a očekávaný negativní vliv je zjevně velmi nízký, dočasný, a stavbou, či jejím provozem při dodržení podmínek rozhodnutí stanovených k ochraně ostatních zjištěných (stavbou dotčených) ZCHDŽ nedojde k porušení zákazů stanovených k ochraně výše jmenovaných ZCHDŽ v § 50 odst. 2 ZOPK.*“ Proti tomuto výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně a jeho odůvodnění brojil žalobce ve svém odvolání (str. 18 odvolání), v němž uvedl, že tento způsob zamítnutí žádosti je u těchto druhů v rozporu s účelem § 50 a § 56 ZOPK, protože zvláště chráněné druhy živočichů mají být chráněny také před nadměrným rušením (hlukem, prachem, pohybem lidí a strojů) či zásahem do vyhledávání potravy. V rozhodnutí správního orgánu I. stupně ale není pro jednotlivé druhy ptáků či blízké skupiny doloženo, proč ke škodlivému zásahu nedochází. Odůvodnění tohoto výroku rozhodnutí má žalobce za bezobsažnou frázi. Žalovaný pak v napadeném rozhodnutí konstatoval (str. 7 napadeného rozhodnutí), že vyjmenované zvláště chráněné druhy ptáků se vyskytují v okolí pouze vzácně či na vzdálenějších biotopech a při migraci či sběru potravy; očekávaný vliv realizace a provozu předmětné stavby tak při dodržení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

podmínek rozhodnutí stanovených k ochraně ostatních (stavbou dotčených) zvláště chráněných druhů živočichů považovat za souladný se zákazy stanovenými v § 50 odst. 2 ZOPK.

85. Na podkladě uvedeného je nutno daný žalobní bod považovat za částečně důvodný. Žalobci je nutno přisvědčit, že odůvodnění, kterým správní orgán I. stupně podložil své rozhodnutí o zamítnutí části žádosti o povolení výjimky, tedy výrok I. svého rozhodnutí, skutečně nedosahuje kvalit nutných pro jeho přezkoumatelnost. Z výroku I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně je sice patrné, na jaké zvláště chráněné druhy živočichů dopadá, stejně jako je patrné, z jakých důvodů dospěly správní orgány k závěru, že realizaci ani provozem předmětné stavby nebude docházet k porušení zákazů stanovených v § 50 odst. 2 ZOPK, potud tedy žalobní námitka není opodstatněná. Tyto důvody se však neupínají k žádnému podkladu pro vydání rozhodnutí založenému ve správním spise. Není tedy jasné, jaký je původ těchto závěrů správního orgánu I. stupně, totiž tvrzení, podle něhož se dané zvláště chráněné druhy ptáků vyskytují v okolí pouze vzácně či na vzdálenějších biotopech, resp. při migraci či sběru potravy. Proto nelze přezkoumat ani závěr, podle něhož je očekáván negativní vliv předmětné stavby a jejího následného užívání takový, že nedojde k porušení zákazů stanovených k ochraně těchto zvláště chráněných druhů živočichů. Jelikož tuto vadu nezhojil ani žalovaný, je nutno konstatovat, že i on pochybil. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, která tvoří jeden celek, jsou v tomto ohledu nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu je přitom závažnou vadou, kterou nelze přejít ani s odkazem na § 84 odst. 3 správního řádu, podle něhož je třeba při vedení řízení po podávání odvolání tzv. opomenutým účastníkem zvlášť dbát oprávněných zájmů účastníků, kteří byli v dobré víře.
86. Žalobci ovšem nelze přisvědčit v tom, že dané odůvodnění je rovněž zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti v důsledku vnitřní rozpornosti. Pokud správní orgán I. stupně uvádí, že k porušení zákazů stanovených k ochraně zvláště chráněných druhů živočichů ve vztahu k druhům uvedeným ve výroku I. jeho rozhodnutí nedojde tehdy, budou-li dodrženy podmínky rozhodnutí stanovené k ochraně těch druhů zvláště chráněných druhů živočichů, vůči nimž byla povolena výjimka, neznamená to nic jiného, než že zásah, který je povolen – ovšem při stanovení konkrétních podmínek – nebude při dodržení těchto podmínek představovat zásah i ve vztahu k oněm druhům zvláště chráněných živočichů, které jsou vyjmenovány ve výroku I. rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Správní orgán I. stupně zde tedy logicky vychází z toho, že povolený zásah bude realizován v parametrech stanovených jeho rozhodnutím, tj. včetně příslušných podmínek. Právě taková podoba tohoto zásahu přitom musí být zvažována i ve vztahu k ostatním druhům zvláště chráněných druhů živočichů. Jinak řečeno, správní orgány nemohou předjímat, že jejich rozhodnutí a stanovené výjimky nebudou respektovány, a automaticky tak vycházet z toho, že realizovaný zásah bude ze stanovených mantinelů vybočovat (a tedy porušovat zákonem stanovené zákazy i vůči jiným zvláště chráněným druhům živočichů, než vůči kterým je zásah povolen).
87. Pokud jde pak o požadavek žalobce, aby rozhodnutí správního orgánu I. stupně obsahovalo označení a množství jednotlivců druhů zvláště chráněných živočichů, ve vztahu k nimž je žádost o výjimku zamítána, je nutno konstatovat, že ten nemá zákonnou oporu. Podle § 56 odst. 7 ve spojení s § 5b odst. 3 písm. a) ZOPK je taková obsahová náležitost stanovena jen v případě rozhodnutí o povolení výjimky. To však na druhou stranu neznamená, že závěry správních orgánů žádost o výjimku zamítající mohou být

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

formulovány bez náležitého zjištění skutkového stavu. Odůvodnění takového rozhodnutí tedy musí především vycházet z podkladů založených ve správním spise. To se ovšem v posuzovaném případě, jak už soud uvedl, nestalo. Bude proto třeba, aby v dalším průběhu řízení správní orgány své úvahy opřely o příslušné podklady, a není-li jich, pak aby jimi správní spis doplnily. Soud také nepovažuje za nutné, aby případně další zamítnutí žádosti o povolení výjimky bylo nutně zdůvodněno jednotlivě zvlášť pro každý druh zvláště chráněných živočichů, pochopitelně za předpokladu, že bude zachována přezkoumatelnost odůvodnění. Pro takovou povinnost totiž rovněž nelze najít právní oporu. Budou-li některé důvody pro zamítnutí žádosti svědčit ve vztahu k více než jednomu druhu zvláště chráněných živočichů, není důvod zatěžovat správní orgány formalistickou povinností vytvářet pomyslný telefonní seznam uvádějící tyto důvody opakovaně ke všem těmto druhům. Takový postup není způsobitý jakkoli přispět k ochraně zvláště chráněných druhů živočichů a vzniklá administrativní zátěž by tak byla pouze samoučelná.

88. V dalším žalobním bodě rovněž namítá žalobce nepřezkoumatelnost rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Podle jeho názoru rozhodnutí správního orgánu I. stupně neobsahuje výčet všech podkladů, ze kterých tento správní orgán vycházel při úvaze o splnění podmínek stanovených v § 56 ZOPK. Napadené rozhodnutí má žalobce za nepřezkoumatelné proto, že žalovaný zcela přehlédl, a tedy nevypořádal, bod III. 3. 9. jeho odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
89. Pokud jde o tu část námítky, jež se vztahuje k rozhodnutí správního orgánu I. stupně, je z obsahu žaloby zjevné, že se soustředí na formulace obsažené na str. 7 tohoto rozhodnutí. Konkrétně jde o věty: 1) „*Žadatel doplnil dne 29. 10. 2020 žádost o hodnocení vlivu záměru podle ust. § 67 ZOPK a specifikaci veřejného zájmu na realizaci stavby, čímž pominuly důvody pro přerušení řízení v předmětné věci.*“ 2) „*Správní orgán po shromáždění všech dostupných podkladů povolil výjimku ze zákazů dle ZOPK pro uvedené ZCHDŽ z následujících důvodů:*“ a 3) „*Přílohou hodnocení vlivu (Ametyst, 2020) byl také návrh náhradních opatření ke zmírnění (kompenzaci) negativních vlivů stavby na ZCHDŽ. Tato opatření byla zapracována do podmínek rozhodnutí.*“
90. V obecné rovině je možno k této dílčí námitce předeslat, že podklady pro vydání rozhodnutí jsou dle § 50 odst. 1 správního řádu prostředky zjišťování skutkového stavu věci. S tím, že je to primárně správní orgán, kdo odpovídá za řádné zjištění skutkového stavu a ochranu veřejného zájmu (§ 3, § 50 odst. 3 správního řádu), souvisí jeho povinnost své skutkové závěry přezkoumatelně zdůvodnit. Proto správní řád v § 68 odst. 3 mj. stanoví, že v odůvodnění rozhodnutí mají být uvedeny i podklady pro jeho vydání. Z odůvodnění tak musí být patrné, z jakých podkladů učinil správní orgán konkrétní skutkové závěry. Není-li tomu tak, trpí rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti (k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36).
91. V případě věty shora citované ad 1) je zjevné, že se tu vůbec nejedná o nějaký skutkový závěr správního orgánu I. stupně, ale o rekapitulaci průběhu správního řízení, resp. zdůvodnění, proč správní orgán dospěl k závěru, že pominuly důvody pro přerušení řízení. Konstatuje se tu toliko to, že žadatel doplnil svou žádost o konkrétně jmenované přílohy. Protože tu tedy nejde o utváření závěrů o skutkovém stavu, nemůže zde ani tkvět příčina pro nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů.
92. Obdobný závěr je nutno učinit o ohledně věty shora citované ad 2). V ní správní orgán I. stupně toliko deklaruje, že učinil rozhodnutí po shromáždění všech dostupných podkladů.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

To znamená, že navenek sděluje, že má za to, že shromáždil všechny podklady, které byly potřebné pro řádné zjištění skutkového stavu, resp. pro ochranu veřejného zájmu. Ani zde se tedy nezduodňují konkrétní skutkové závěry, o jejichž podloženosti či nepodloženosti již konkrétními podklady by bylo lze polemizovat. Ani v tomto ohledu tedy není možno hovořit o vadě nepřezkoumatelnosti.

93. Konečně, jde-li o věty shora citované ad 3), i v nich je v podstatě toliko konstatováno, že určitý konkrétní podklad obsahoval rovněž návrh náhradních opatření ke kompenzaci negativních vlivů stavby na zvláště chráněné druhy živočichů, který správní orgán I. stupně převzal a zapracoval do podmínek svého rozhodnutí. Tím je tedy definováno, z jakých podkladů správní orgán I. stupně při formulaci těchto podmínek čerpal. Takovým postupem je naplňováno a nikoli porušováno ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu.
94. Žalobci tedy nelze přisvědčit, pokud poukazuje na strany 6 a 7 rozhodnutí správního orgánu I. stupně, na nichž mají být jmenovány podklady, které ovšem nemají být konkretizovány, a tvrdí, že toto rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné. Soud v napadeném rozhodnutí zjistil výskyt žalobkyní uvedených označení podkladů na jí specifikovaných stranách 6 a 7, ale ve dvou případech se vůbec nejedná o skutkové závěry správního orgánu, ve třetím pak jde jen o označení podkladu, z něhož byla převzata opatření určená ke kompenzaci negativních vlivů stavby na zvláště chráněné druhy živočichů, což odpovídá požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu. Vadu nepřezkoumatelnosti proto v rozhodnutí správního orgánu I. stupně z tvrzených důvodů neshledal.
95. V druhé dílčí námitce uplatněné v rámci tohoto žalobního bodu namítl žalobce, že se žalovaný vůbec nevypořádal s jím uplatněnou odvolací námitkou uvedenou v odvolání pod bodem III. 3. 9.
96. I zde se jedná o námitku nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů. Ta vzniká zejména tehdy, opomene-li správní orgán či soud na námitku účastníka zcela (i implicitně) reagovat. Podle § 68 odst. 3 správního řádu je součástí odůvodnění rozhodnutí i informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků. Judikatura správních soudů k tomuto případu nepřezkoumatelnosti ovšem dodává, že jej není možno aplikovat mechanicky. Správní orgány a soudy nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).
97. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce ve svém odvolání (fakticky jde o doplnění původně podaného odvolání ze dne 8. 4. 2021 učiněné dne 27. 4. 2021) v bodě III. 3. 9. uvedl: „KÚ na str. 7 rozhodnutí III. uvádí, že bylo vydáno „po shromáždění všech dostupných podkladů“. Ovšem ve spise není žádný doklad, který by tuto skutečnost potvrzoval, resp. KÚ dle § 68 odst. 3 ve vztahu k § 3 správního řádu neuvádí žádný konkrétní přehled podkladů, na základě kterých rozhodoval, neboť jen používá frázi, která není přezkoumatelná. Přitom zákon jasně požaduje, aby úřady v odůvodnění svého rozhodnutí uvedly „konkrétní podklady pro jeho vydání“, čímž se dle ustálené judikatury nemyslí, že úřady uvedenou, že „vycházejí z podkladů“. V tomto smyslu je nutné rozhodnutí III. považovat za nezákonné, pokud doklady nejsou konkretizovány a např. chybí doložitelný výpis z NDOP ČR, jak ostatně podrobně rozepisuje

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozsudek NSS ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 As 289/2019-55 ve věci (nezákonného) povolení výjimky na území NP Šumava.“

98. V napadeném rozhodnutí nebyla tato námitka explicitně vypořádána. Žalovaný to ostatně ve svém vyjádření k žalobě ani nečiní sporným; poukazuje přitom na to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zjevné, že rozsah podkladů opatřených správním orgánem I. stupně aproboval. Soud se tedy zabýval otázkou, zda se v projednávané věci jedná o vadu postupu žalovaného a pokud ano, pak zda jde o vadu, která by zdůvodnila kasaci napadeného rozhodnutí.
99. Jak už soud konstatoval výše, věta, kterou žalobce citoval i ve své odvolací námitce, je pouhým konstatováním o tom, že k vydání rozhodnutí přistoupil až poté, co shromáždil všechny dostupné podklady, tedy že ukončil proces získávání podkladů za účelem náležitého zjištění skutkového stavu. Z ničeho není patrné, že by správní orgán I. stupně měl v úmyslu tímto konstatováním dostát své povinnosti uvést v rozhodnutí podklady, z nichž vycházel.
100. Žalobce tedy ve své námitce v podstatě tvrdí, že správní orgán I. stupně do svého rozhodnutí nepojal pomyslný seznam podkladů, z nichž vycházel. Podstata povinnosti uvést v odůvodnění rozhodnutí informaci o podkladech pro vydání rozhodnutí však není samoúčelná. Tato povinnost slouží přezkoumatelnosti rozhodnutí, tj. aby z jeho odůvodnění bylo zřejmé, co všechno vzal správní orgán v úvahu, co si pro své rozhodnutí obstaral apod. Správní řád přitom ani nestanoví, že by informace o podkladech pro vydání rozhodnutí musela mít podobu nějakého seznamu či jinak organizovaného výčtu.
101. Skutečnost, že i k výkladu procesních povinností správních orgánů je nutno přistupovat z hlediska materiálního, potvrzuje nakonec i žalobcem opakovaně zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 As 289/2019-55, který ovšem na projednávanou věc příliš přílehlavý není. V jeho pro nyní řešenou věc relevantní části se totiž řeší otázka, zda měli účastníci řízení materiálně zachovanou možnost vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, když v něm byl napadán samotný obsah správního spisu. To je ovšem otázka poněkud jiná, než kterou nastoluje žaloba v tomto řízení. Povinnost uvést v odůvodnění rozhodnutí podklady pro jeho vydání dle § 68 odst. 3 správního řádu není totožná s povinností seznámit účastníky s obsahem správního spisu dle § 36 odst. 3 správního řádu a tyto povinnosti spojuje v podstatě jen to, že podklady, které jsou uvedeny v odůvodnění správního rozhodnutí, by měly být účastníkovi řízení nabídnuty k seznámení. Jak uvádí Nejvyšší správní soud v citovaném rozsudku: *„Není přijatelný postup, kdy se účastník řízení teprve ze samotného rozhodnutí dozví, z jakých podkladů vycházel správní orgán při zjišťování skutkových otázek.“* V tomto řízení ovšem žalobce netvrdí, že se teprve ze samotného rozhodnutí dozvěděl, z jakých podkladů správní orgány vycházely (takové tvrzení by ani nebylo udržitelé s ohledem na to, že sám podklady, z nichž správní orgán vycházel, v žalobě citoval a rozřadil do tří kategorií), ale že v textu rozhodnutí nebyly některé podklady uvedeny. Při tom ovšem konkrétně zmiňuje jen tři podklady (činí tak pod rubrikou „NEKONKRÉTNÍ/NEJASNÉ (veřejně nedostupné)“ na str. 10 žaloby, ohledně nichž však soud již shora zdůvodnil, že vadu nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí založit nemohou).
102. Žalovaný pak sice skutečně žalobcovu obsahově totožnou námitku výslovně v napadeném rozhodnutí nevypořádal, z kontextu však lze dovodit, že ji nepovažoval za důvodnou. Tvrzení o tom, že odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně je stiženo zásadní

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vadou, neboť v něm nejsou zmíněny podklady pro jeho vydání, nemůže obstát vedle argumentace, se kterou žalovaný žalobcovu odvolání zamítl. Soud je přesvědčen, že ani z tohoto důvodu nelze uzavřít, že by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné. K tomuto žalobnímu bodu pak zbývá dodat, že soud nepřehlédl, že ve své odvolací námitce žalobce namítal i to, že ve správním spise nebyl obsažen „např. doložitelný výpis z NDOP ČR“. V žalobě ale žalobce nenamítá, že podklady pro vydání rozhodnutí nebyly dostatečné, ale pouze to, že není patrné, jaké podklady byly správními orgány použity. Tato námitka ale není důvodná, a proto není důvodný ani tento žalobní bod.

103. Ve třetím žalobním bodu namítl žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku určení počtu jedinců dotčených škodlivým zásahem. To odporuje § 56 odst. 7 ve spojení s § 5b odst. 3 písm. a) ZOPK.
104. Podle § 56 odst. 7 věta první ZOPK: „*V případě povolení výjimky ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin a živočichů platí pro obsah rozhodnutí podle odstavce 1 nebo 6, obsah opatření obecné povahy podle odstavce 4 a pro obsah dohody podle odstavce 5 obdobně § 5b odst. 3.*“
105. Dle § 5b odst. 3 písm. a) ZOPK: „*Rozhodnutí podle odstavce 1 musí obsahovat označení druhů a množství ptáků, na které se má odchylný postup vztahovat.*“
106. Podle § 84 odst. 3 správního řádu: „*Při vedení řízení po podání odvolání podle odstavce 1 je třeba zvláště dbát oprávněných zájmů účastníků, kteří byli v dobré víře. Odkladný účinek odvolání lze z vážných důvodů vyloučit (§ 85 odst. 2) i dodatečně.*“
107. Z vyjádření žalovaného k podané žalobě se podává, že mezi účastníky není sporu o tom, že v posuzovaném případě nebylo ustanovení § 56 odst. 7 ve spojení s § 5b odst. 3 písm. a) ZOPK respektováno. Žalovaný dovodil, že správní orgán I. stupně pochybil, když ve svém rozhodnutí nestanovil ve všech případech množství zvláště chráněných druhů živočichů, kterých se týká povolená výjimka, tedy škodlivý zásah spočívající v realizaci a provozu předmětné stavby. Žalovaný dokonce ve vyjádření k žalobě uvedl, že takovou vadu by v jiných případech vyhodnotil jako dostatečnou pro kasaci rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
108. Spor mezi účastníky řízení se tak reálně týká toliko správnosti postupu žalovaného, který s odkazem na § 84 odst. 3 správního řádu provedl správní úvahu ohledně závažnosti uvedené vady rozhodnutí správního orgánu I. stupně a potenciálního zásahu do dobré víry žadatele.
109. Právní úprava obsažená v § 84 odst. 3 správního řádu je reflexí obecnější zásady ochrany práv nabytých v dobré víře, která je zakotvená v § 2 odst. 3 správního řádu. Dobrou víru definuje Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94/2011-102, jako objektivně posuzované vědomí jednotlivce o souladu jednání s právem: dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem. V kontextu ustanovení § 84 odst. 3 správního řádu je nutné dobrou víru vztahovat k právní moci rozhodnutí, proti němuž opomenutý účastník podává odvolání.
110. Žalobce sporuje již existenci dobré víry na straně žadatele, tedy Správy železnic. K tomu je třeba připomenout, že soud se otázkou účastnictví žalobce ve správním řízení, které vedlo k vydání napadeného rozhodnutí, zabýval ve svém rozsudku ze dne 19. 7. 2022, č. j. 77 A 108/2021-88. Dospěl v něm k závěru, že správní orgán I. stupně žalobce řádně neinformoval o zahájení správního řízení doručením písemného vyhotovení takové

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

informace, ačkoliv tak byl povinen učinit. Žalobce tedy byl opomenutým účastníkem tohoto správního řízení, jelikož přestože se dvakrát do daného řízení přihlásil (21. 8. 2020 poté, co se na základě své žádosti o informace dle zákona o svobodném přístupu k informacím, dozvěděl dne 13. 8. 2020 o jeho konání a následně ještě 27. 3. 2021, když dne 24. 3. 2021 získal na základě další žádosti informaci o vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně [právě na základě této informace podal žalobce dne 7. 4. 2021 odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně]), nebylo s ním jako s účastníkem jednáno. Na základě těchto informací má žalobce za to, že nejpozději od května 2021 nemohla být Správa železnic v dobré víře v zákonnost postupu správního orgánu I. stupně, protože již musela vědět o odvolání žalobce, jež bylo ještě dne 27. 4. 2021 doplněno.

111. Podle přesvědčení Krajského soudu v Plzni není možno se žalobcem souhlasit potud, pokud tvrdí, že Správě železnic není možno přiznat dobrou víru v právní moc rozhodnutí správního orgánu I. stupně (dle doložky právní moci nabylo toto rozhodnutí právní moci původně dne 12. 2. 2021). Skutečnost, že žalobce následně proti tomuto rozhodnutí podal odvolání, ba dokonce ani to, že následně bylo postaveno najisto, že je opomenutým účastníkem správního řízení, nenarušuje dobrou víru Správy železnic v právní moc daného rozhodnutí. Je třeba si totiž v této souvislosti uvědomit, že Správa železnic neodpovídala za náležité vymezení okruhu účastníků správního řízení. To je odpovědnost správních orgánů. Z toho důvodu nemohla ani předpokládat, že odvolání, které žalobce podal dne 7. 4. 2021 a následně doplnil dne 27. 4. 2021 bude shledáno jako přípustné. Jinak řečeno, Správa železnic neodpovídala za způsob, kterým se správní orgány vypořádaly s otázkou účastenství žalobce v daném správním řízení a ani jej nemohla nijak ovlivnit. Soud tedy dobrou víru na straně Správy železnic shledal.
112. Nutno konstatovat, že v takovýchto případech judikatura vychází z toho, že by mělo zásadně dojít ke kasaci rozhodnutí správního orgánu I. stupně s tím, že opomenutému účastníku bylo odepřeno hájení jemu příslušejících práv v prvostupňovém řízení, ledaže okolnosti věci svědčí pro zamítnutí odvolání opomenutého účastníka (srov. rozsudek ze dne 18. 4. 2012, č. j. 1 As 29/2012-113, který v této souvislosti hovoří o situaci, kdy opomenutý účastník podal pouze zjevně nedůvodné námitky a je evidentní, že i kdyby účastníkem řízení byl od počátku, tak by to na jeho výsledku nic nezměnilo, případně když je jím činěné úkony možno považovat za šikanózní, představující zneužití práva).
113. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí se soudu jeví, že žalovaný z právě citované judikatorní linie vycházel, když vypořádával žalobcovu námitku nezákonnosti rozhodnutí správního orgánu I. stupně týkající se nedostatku určení počtu jedinců dotčených škodlivým zásahem. S takovým postupem se však Krajský soud v Plzni nemůže ztotožnit.
114. Především je třeba konstatovat to, co již ostatně ve vyjádření k žalobě přiznal sám žalovaný: vada spočívající v nedostatku určení počtu jedinců dotčených škodlivým zásahem je natolik závažnou vadou rozhodnutí o povolení výjimky podle § 56 ZOPK, že by sama o sobě stačila ke kasaci rozhodnutí správního orgánu I. stupně. ZOPK v § 5b odst. 3 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 7 stanoví jako obligatorní součást rozhodnutí o povolení výjimky označení druhu a množství jedinců, na něž se má odchýlný postup uplatňovat. Tento příkaz přitom není v zákoně uveden bezdůvodně, neboť zjištění a uvedení počtu jedinců dotčených škodlivým zásahem má významné konsekvence, ať už jde o otázku samotného povolení výjimky, tak o otázku stanovení případných podmínek pro výkon povolených činností. Zákonný příkaz přitom není formulován ani podmíněně v tom směru, že by dopadal toliko na ty druhy, které sám správní orgán, jenž o udělení výjimky

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozhoduje, považoval v daném místě a čase za hojné či četné. Tyto závěry jsou ovšem zjevně mezi účastníky nesporné, když sám žalovaný uvádí, že „*obsáhla polemika žalobce svědčící pro tento závěr [že absence počtu jedinců, na které se má výjimka vztahovat, je vadou rozhodnutí správního orgánu I. stupně, pozn. soudu] je tedy bezpředmětná.*“

115. Měla-li by taková vada být „přehlédnuta“ s odkazem na § 84 odst. 3 správního řádu, musely by pro takový postup svědčit v zásadě velmi významné okolnosti. Ty nicméně soud v projednávané věci neshledal. Ba naopak. Především je nutno vyjít z toho, že právem upravená možnost žalobce se tohoto řízení zúčastnit a uplatňovat v něm veřejný zájem na ochraně přírody a kontrolu výkonu veřejné správy na úseku životního prostředí, má svůj smysl, který je třeba respektovat a naplňovat, a to tím spíše, že jde o součást mezinárodněprávních závazků České republiky (shora již zmíněná Aarhuská úmluva). Postup, kterým správní orgány obou stupňů v posuzované věci popíraly účastenství žalobce ve správním řízení, jež vedlo k vydání napadeného rozhodnutí, byl přímou negací smyslu a účelu, pro které je toto právo zákonem upraveno. Soud v této souvislosti odkazuje na svůj rozsudek ze dne 19. 7. 2022, č. j. 77 A 108/2021-88, v němž je toto jednání dostatečně podrobně popsáno a jenž je účastníkům znám. Lze konstatovat, že správní orgány vynaložily poměrně značnou kreativitu a úsilí, aby fakticky znemožnily žalobci včas se do správního řízení přihlásit, přičemž však samy porušily zákon. Žalobce totiž měl podanou žádost podle § 70 odst. 2 ZOPK, a měl tak být o konání správního řízení adresně a individualizovaně informován. Správní orgán I. stupně však informaci o jeho konání toliko zveřejnil na úřední desce, takže žalobce, který legitimně očekával, že bude náležitým způsobem o správním řízení informován, se o něm včas vůbec nedozvěděl. Žalovaný, který tento postup správního orgánu I. stupně aproboval, odkazoval na to, že tímto způsobem informování fakticky sleduje legitimní cíl, zejména snahu o „zpřístupnění“ správních řízení širšímu okruhu spolků, které by se snad jinak o konání těchto správních řízení ani nedozvěděly, případně projevuje snahu o zabránění diskriminačnímu přístupu ve vztahu k jednotlivým spolkům, tj. těm, které žádost podle § 70 odst. 2 ZOPK podaly a těm, které ji nepodaly, popřípadě ani podat nemohly. Tato tvrzení ale soud neakceptoval, když ve svém citovaném rozsudku akcentoval hledisko zákonnosti výkonu veřejné správy. Sluší se dodat, že žalovaný tento rozsudek napadl kasační stížností, kterou ovšem Nejvyšší správní soud zamítl svým rozsudkem ze dne 31. 8. 2023, č. j. 9 As 153/2022-40.
116. Žalovaný za této situace konstatoval, že i velmi vážný nedostatek rozhodnutí správního orgánu I. stupně, je nutno pominout, ačkoliv by i podle něj samotného „za jiných okolností“ vedl k jeho kasaci, s ohledem na dobrou víru Správy železnic. Žalovaný přitom vyšel z úvahy (testu proporcionality), v němž právě dobrá víra Správy železnic převážila nad zájmem na bezvadném rozhodnutí, neboť „*ve všech případech ZCHDŽ, u kterých je o výjimce rozhodováno, se jedná o druhy v krajině běžné a hojně se vyskytující. Případně zpřesněný počet dotčených ZCHDŽ, na které se má výjimka vztahovat, je současně nutně údaj hypotetický, který by bylo lze pouze na základě případně stávajícího průzkumu. Vzhledem k běžnému výskytu dotčených ZCHDŽ nemá současně tento údaj vliv na vyhodnocení významu zákonem chráněného zájmu na straně ochrany těchto ZCHDŽ a vlivu realizace záměru na udržení příznivého stavu druhu z hlediska ochrany lokálních populací, tedy stavu, kdy údaje o populační dynamice druhu naznačují, že se dlouhodobě udržuje jako životaschopný prvek svého přírodního stanoviště a přirozený areál rozšíření druhu není a pravděpodobně nebude v dohledné budoucnosti omezen a existují a pravděpodobně budou nadále existovat dostatečně velká stanoviště k dlouhodobému zachování jeho populací. Tyto faktory nepochybně nejsou udělenou výjimkou negativně dotčené.*“ (str. 4 napadeného rozhodnutí).

117. Žalovaný v rámci svého vyjádření k žalobě nezpochybnil žalobní tvrzení, které napadalo nedostatek spočívající v nikoli řádném uvedení, v konkrétních případech dokonce zcela bez uvedení, počtu jedinců, na které se má povolená výjimka uplatňovat [mravenci rodu *Formica* – bez uvedení počtu (hnízda nenalezena), čmeláci rodu *Bombus* a prskavec menší – bez uvedení počtu, ropucha obecná, blatnice skvrnitá, skokan štíhlý a kuňka žlutobřichá – nízký počet (migrujících) jedinců, skokan zelený a skokan skřehotavý – bez uvedení počtů, slepýš křehký a ještěrka obecná – jednotky kusů, bramborníček hnědý a černohlavý, ťuhák obecný a slavík obecný – bez uvedení počtů (hnízda nebyla nalezena), koroptev polní a křepelka polní – jednotky kusů (hnízda nebyla nalezena), bekasina otavní a konipas luční – bez uvedení počtů, slavík modráček střeoevropský – 4 páry, moták pochop – bez uvedení počtu, žluva hajní – bez uvedení počtu (hnízda nebyla nalezena), veverka obecná – jednotky kusů (hnízda nebyla nalezena)]. Za takové situace pak soud ovšem nemůže akceptovat úvahu žalovaného provedenou v napadeném rozhodnutí. Ta v podstatě vychází z citace ustanovení § 3 odst. 3 písm. t) ZOPK, jež vymezuje příznivým stavem druhu z hlediska ochrany. Není ovšem zřejmé, ve vztahu ke kterým konkrétním druhům je tento jeho závěr, že jde o druhy běžné a hojně se vyskytující, učiněn. I pokud by soud akceptoval, že v napadeném rozhodnutí prezentovaná (částečně přitom nesrozumitelná, viz druhá shora citovaná věta) tvrzení mají dopadat na všechny v žalobě vypočtené druhy, což ovšem není bez dalšího zřejmé, ve správním spise se nenachází žádný podklad, ve kterém by tato tvrzení žalovaného nacházela oporu. Potom ovšem neobstojí tvrzení žalovaného uvedené v jeho vyjádření k žalobě, podle něhož v napadeném rozhodnutí provedl „*racionalní vyhodnocení významu četnosti stávající populace dotčených ZCHDŽ z hlediska vlivu záměru na její zachování (...)*“. Racionalní vyhodnocení totiž předpokládá, že vstupní data, která mají být vyhodnocována, jsou konkrétním způsobem podložena a zpětně přezkoumatelná. Muselo by být tedy zřejmé, odkud žalovaný čerpá podklady pro své úvahy, které by možná stejně nakonec musely být individualizovány ve vztahu ke konkrétním druhům, jichž se bude povolená výjimka týkat, a to i ve vztahu k dané příslušné lokalitě. Závěry v podstatě konstatující příznivý stav druhu z hlediska ochrany nelze v rozhodnutí o povolení výjimky zdůvodňovat pouhým abstraktním konstatováním správního orgánu, tím méně i neadresně ve vztahu k neurčité skupině zvláště chráněných druhů živočichů, u nichž správní orgán I. stupně opomněl provést výčet jejich jedinců, jak mu ukládal zákon. Jinak řečeno, zákonný požadavek stanovený v § 56 odst. 7 ve spojení s § 5b odst. 3 ZOPK, v zásadě není možno zanedbat toliko s odkazem na dobrou víru žadatele a na nepřezkoumatelnou úvahu odvolacího správního orgánu, podle níž by ani dodržení zákona stejně jiné rozhodnutí ve věci nepřineslo. Prosadil-li by se totiž tento názor žalovaného, vytvořily by se faktickou cestou dvě skupiny zvláště chráněných živočichů: jednak skupina takových živočichů, vůči nimž je třeba striktně plnit zákonné podmínky pro obsah rozhodnutí o udělení výjimky ze zákazů, jednak ta, vůči níž se takový požadavek uplatňuje benevolentněji a v určitých případech na něj lze rezignovat. Rozlišovacím kritériem by tu pak byl zřejmě názor orgánu ochrany přírody o uspokojivém stavu daného druhu z hlediska ochrany, který je ovšem formulován na základě nepřezkoumatelných úvah a bez vazby na dotčenou lokalitu. Takový postup je paradoxní ve vztahu k postavení orgánu ochrany přírody, jenž má v první řadě chránit veřejný zájem spočívající mj. v ochraně zvláště chráněných živočichů (a nikoli hledat procesní cesty, jak je naopak jejich ochrany spíše zbavit), ale zejména celý zákonný systém jejich ochrany v souvislosti s povolováním výjimek ze zákazů vyprazdňuje.
118. V této věci není dle názoru soudu možno přehlédnout ani procesní kontext věci, v němž se postup žalovaného jeví jako završení snahy správních orgánů účast žalobce ve správním

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

řízení efektivně negovat, resp. se jeho námitek bez věcného vypořádání zbavit. Je třeba připomenout, že právě před tímto způsobem aplikace ustanovení § 84 odst. 3 správního řádu varoval sám Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 18. 4. 2012, č. j. 1 As 29/2012-113, když konstatoval, že „*takový postup* [kdy jsou námitky opomenutého účastníka zamítnuty s odkazem na dobrou víru jiného účastníka správního řízení v právní moc vydaného rozhodnutí, pozn. soudu] *by měl být spíš výjimečný a pečlivě odůvodněný. Neměl by být nadužíván a zejména by neměl sloužit k obcházení „nepohodlných“ účastníků tím, že by jim byla nejprve zamezena účast v prvostupňovém správním řízení a následně by byly veškeré jejich námitky paušálně zamítnuty s poukazem na § 84 odst. 3 správního řádu a na dobrou víru stavebníka (či jiného účastníka řízení) v pravomocné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně.*“ Právě takového postupu se však podle názoru Krajského soudu v Plzni dopustil v projednávané věci žalovaný. Jak je patrné ze shora uvedeného, odůvodnění vypořádání žalobcovy odvolací námitky týkající se nedostatku rozhodnutí správního orgánu I. stupně z pohledu právní úpravy obsažené v § 56 odst. 7 ve spojení s § 5b odst. 3 ZOPK, za pečlivé považovat nelze. Na tomto závěru nic nemění poukaz žalovaného obsažený v jeho vyjádření k žalobě, podle něhož by v některých případech bylo určení alespoň řádových počtů jedinců hypotetické či dokonce nemožné (mravenci, čmeláci, ptáci). Především, ne ve všech případech se v napadeném rozhodnutí jedná právě o mravence, čmeláky a ptáky. Požadavky zákona nadto není nutno naplnit jen zcela konkrétním výčtem jedinců zvláště chráněného druhu živočichů, ale v odůvodněných případech, jako jsou ty, o nichž žalovaný hovoří, je nutno určit alespoň rámcový odhad počtu těchto jedinců, jakkoli třeba s širším rozptylem. I toto – z povahy věci méně přesné – určení ovšem musí být provedeno přezkoumatelným způsobem, např. na základě realizace příslušných přírodovědných průzkumů.

119. K tomuto žalobnímu bodu je tedy nutno konstatovat, že žalovaný neodstranil žalobcem důvodně vytýkanou vadu rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Sám tak své rozhodnutí zatížil vadou nezákonnosti. Tento žalobní bod je důvodný.
120. V posledním žalobním bodě namítl žalobce nezákonnost napadeného rozhodnutí, pokud jde o určení způsobu kontrol, které bude orgán ochrany přírody, jenž rozhodl o udělení výjimky, provádět. Žalobce nejprve namítl rozpor mezi výrokem napadeného rozhodnutí na str. 1, jímž je měněna podmínka č. 31, a jeho odůvodněním, v němž se hovoří o podmínce č. 29. Současně žalobce tvrdí, že stanovení způsobu kontrol, ke kterému žalovaný přistoupil, je formalistické a nezákonné, neboť stále chybí skutečný rozfázovaný plán kontrol sestávající z věcného a časového plánu.
121. Soud především konstatuje, že napadené rozhodnutí je ve své výrokové části skutečně zatíženo chybou v psaní, když formálně mění podmínku č. 31 stanovenou ve výroku III. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ale z kontextu věci (i z dalšího odůvodnění napadeného rozhodnutí) je přitom patrné, že správně došlo ke změně podmínky č. 29 stanovené ve výroku III. rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Jakkoli tedy jistě jde o vadu napadeného rozhodnutí, je nutno ji hodnotit jako zřejmou nesprávnost ve smyslu § 70 správního řádu. O tom ostatně svědčí i ta skutečnost, že i samotnému žalobci bylo zřejmé, která podmínka stanovená rozhodnutím správního orgánu I. stupně byla žalovaným doplňována, resp. měněna. Tato vada tedy nemá vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Soud se ani nedomnívá, že by toto pochybení bylo ukázkou formálnosti posuzování podaného odvolání. Ačkoliv jsou chyby v psaní obecně nežádoucím jevem ve správní (ale i soudní) praxi, jde o jev, který je lidské práci imanentní a sám o sobě (nepřekročí-li únosnou míru) nesvědčí o tom, že by orgán, který se takového pochybení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dopustil, postupoval nesprávně, či snad dokonce nezákonně. O tom by mohly spíše svědčit věcné, resp. obsahové nedostatky v příslušných rozhodnutích. Právě proto počítá § 70 správního řádu s poměrně pružným způsobem odstraňování takových zřejmých nesprávností.

122. Jde-li pak o věcnou část této žalobní námitky, podává se z napadeného rozhodnutí, že žalovaný v skutku shledal v rozhodnutí správního orgánu I. stupně nedostatek spočívající v neurčení způsobu provádění kontrol plnění udělované výjimky ve smyslu § 5b odst. 3 písm. d) ve vazbě na § 56 odst. 7 ZOPK. Proto přistoupil k rozšíření podmínky č. 29 stanovené ve výroku III. rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že do ní doplnil: *„Orgán ochrany přírody bude v místě stavby provádět kontroly plnění podmínek, za kterých byla výjimka udělena, a to zejména v rámci kontrolních dnů stavby, jejichž harmonogram držitel výjimky předá při zahájení stavby orgánu ochrany přírody a o jejichž konání v konkrétních dnech držitel výjimky orgán ochrany přírody předem informuje. Držitel výjimky umožní orgánu ochrany přírody účast na těchto kontrolních dnech a poskytne mu součinnost potřebnou k řádné kontrole plnění podmínek udělované výjimky. Orgán ochrany přírody může současně kdykoli po dobu platnosti výjimky vyzvat držitele výjimky k umožnění takové kontroly, přičemž držitel výjimky je povinen poskytnout k provedení takové kontroly nezbytnou součinnost včetně zajištění odpovědné osoby při takové kontrole.“*
123. Absenci této obsahové náležitosti v rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy žalovaný správně vyhodnotil jako jeho vadu nezákonnosti, kterou se rozhodl napravit postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, tedy jeho změnou. Takový postup byl v intencích citovaného ustanovení správního řádu plně v jeho kompetenci. Zákon dokonce zcela zřejmě dává přednost nápravě případných vad přezkoumávaného rozhodnutí odvolacím orgánem před jeho zrušením a vrácení věci k novému projednání, což potvrzuje i judikatura Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 286/2018-34). Jde tu především o hledisko hospodárnosti řízení, které není namístě prodlužovat tehdy, může-li být náprava zjednána již v odvolacím řízení. Učinil-li tak žalovaný v projednávané věci, není důvod mu to vytýkat jako alibismus, jak činí žalobce ve své žalobě. Soud v tomto jeho postupu nic alibistického neshledává, naopak, o alibismu by se dalo hovořit spíše tehdy, pokud by rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo zrušeno a věc mu vrácena k novému projednání. Pokud totiž žalovaný sám přikročil k doplnění podmínky týkající se kontrol, vzal odpovědnost s tím spojenou na sebe, spíše než aby ji přesouval na podřízený správní orgán.
124. Soud nepovažoval za potřebné provádět dokazování rozhodnutími Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 13. 3. 2020, č. j. PK-ŽP/6184/20, respektive rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 1. 9. 2020, č. j. MZP/2020/520/866, jimiž žalobce argumentuje v tom směru, že i v nich byla identifikována obdobná vada jako v nyní napadeném rozhodnutí, ale v tamější věci došlo ke zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Je tomu tak proto, že důvody, které vedou odvolací správní orgán k volbě vhodného řešení z palety nabízené mu ustanovením § 90 správního řádu, jsou většinou v každém odvolacím řízení specifické. Lze si tak dobře představit, že v žalobcem odkazovaném případě mohlo rozhodnutí správního orgánu I. stupně vykazovat i jiné vady, pro které je bylo nutno zrušit, případně mohlo být pro stanovení kontrolního plánu nutné provést určitá zjišťování či dokazování, která již přesahovala rámec odvolacího řízení apod. Žalobce přitom v žalobě netvrdil, že by situace v jím odkazovaném řízení byla totožná se stavem panujícím v nyní řešené věci. Není tedy ani tvrzeno, že by se snad žalovaný odchýlil o ustálené správní praxe apod. Sama skutečnost, že v určité věci zvolí odvolací

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

správní orgán jiné procesní řešení věci, než v další, byť *obdobné* (jak tvrdí žalobce), věci, bez dalšího nevyvolává pochybnosti o zákonnosti jeho postupu, pokud ten sám odpovídá zákonu. Tak tomu v projednávané věci bylo, neboť žalovaný jen využil své oprávnění a postupoval podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

125. Zbývá tedy zabývat se otázkou, zda žalovaný jím správně identifikovanou vadu rozhodnutí správního orgánu I. stupně odstranil řádně nebo ne. ZOPK prostřednictvím § 5b odst. 3 písm. d) ve spojení s § 56 odst. 7 vyžaduje, aby v rozhodnutí o povolení výjimky byl stanoven způsob kontrol stanovených podmínek, které bude orgán ochrany přírody provádět. Jak plyne i z judikatury, na kterou v žalobě odkazuje žalobce, konkrétně z rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 27. 1. 2022, č. j. 51 A 108/2020-53, měl by být způsob kontrol stanoven tak, aby stavebník věděl, kdy může kontrolu očekávat, aby tím byl současně motivován ke skutečnému dodržování stanovených podmínek a současně aby i dotčená veřejnost, případně tzv. ekologické spolky mohly kontrolovat, zda orgán ochrany přírody tyto kontroly skutečně provádí a jakým způsobem.
126. Tyto požadavky nastavení kontrolního mechanismu v projednávané věci splňuje. Mají-li být kontroly vázány na kontrolní dny stavby, jedná se o dostatečně určité stanovení termínů jejich provedení, a to jak z pohledu stavebníka, kontrolního orgánu, ale i dotčené veřejnosti, která si může přístup k informaci o plánovaných či realizovaných kontrolních dnech stavby opatřit a realizovat i svou „kontrolu kontrolujícího“. Ze zákona nevyplývá požadavek, aby byl plán kontrol stanoven zcela přesně, tj. např. prostřednictvím určitých pevně stanovených dat. Takový požadavek by byl ve fázi povolování výjimky z ochrany zvláště chráněných druhů živočichů značně nepraktický a zcela jistě by nepřispěl k efektivitě kontrolního mechanismu. Je-li tedy kontrolní plán sestaven prostřednictvím svého navázání na konkrétní události, k nimž bude v průběhu realizace daného záměru docházet, požadavkům zákona se tak rovněž vyhová. Nejde tu o znak náhodnosti či libovůle v činnosti žalovaného, neboť kdy se bude konat kontrolní den stavby, nezáleží na vůli žalovaného ani správního orgánu I. stupně. V tomto směru tedy shledal soud napadené rozhodnutí jako souladné se zákonem. Úprava výkonu *ad hoc* kontrol, kterou žalovaný rovněž pojal do 29. podmínky výroku II. rozhodnutí správního orgánu I. stupně, je již jen ve vztahu ke kontrolám vázaným na harmonogram kontrolních dnů stavby doplňková.

Závěr a náklady řízení

127. Soud shledal žalobu důvodnou, neboť žalovaný zatížil své rozhodnutí kromě vady nepřezkoumatelnosti i vadou nezákonnosti. Posléze uvedenou vadu způsobil žalovaný tím, že postupem podle § 84 odst. 3 správního řádu nesprávně dovodil, že není třeba odstraňovat vadu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které neobsahovalo určení počtu jedinců zvláště chráněných druhů živočichů, na které se má vztahovat povolená výjimka, a to s ohledem na dobrou víru žadatele, tedy osoby zúčastněné na tomto řízení. Správní orgány obou stupňů tedy nepostupovaly podle § 5b odst. 3 písm. a) ve spojení s § 56 odst. 6 ZOPK, z nichž vyplývá, že takové určení počtu jedinců je obsahovou náležitostí rozhodnutí o výjimce ze zákazů u zvláště chráněných druhů živočichů. Nejde tu toliko o požadavek formální, ale o nezbytný podklad pro další úvahy týkající se vůbec povolení výjimky a případného stanovení podmínek. Od této povinnosti proto nelze bez dalšího abstrahovat, neboť bez jejího splnění nedisponují správní orgány ochrany přírody dostatečným skutkovým podkladem pro další úvahy. Nemohou tak v konkrétním případě naplňovat veřejný zájem na ochraně přírody, k jehož ochraně jsou povolány. Povinnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

uvést ve svém rozhodnutí o povolení výjimky ze zákazů ohledně zvláště chráněných druhů živočichů se pak nemohou správní orgány zprostit ani nepřezkoumatelnou úvahou o běžném či hojném výskytu daných druhů, která nemá podklad v relevantním průzkumu v daném místě a čase. Způsob odstranění vady nepřezkoumatelnosti pak soud žalovanému popsal již v příslušné části rozsudku.

128. V dalším průběhu řízení tedy žalovaný posoudí, zda správní spis obsahuje dostatek podkladů pro nápravu rozhodnutí správního orgánu I. stupně, které sám považuje v daném směru za deficitní. Posoudí pak, zda je schopen při zachování všech práv účastníků řízení vady prvostupňového rozhodnutí napravit, případně toto rozhodnutí zruší a zjednání nápravy uloží správnímu orgánu I. stupně.
129. Výrokem II. tohoto rozsudku pak soud rozhodl o náhradě nákladů řízení. Při rozhodování o nákladech řízení se soud vyšel z § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož: *„Nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Měl-li úspěch jen částečný, přizná mu soud právo na náhradu poměrné části nákladů.“* Účastníkem, který měl ve věci plný procesní úspěch, je žalobce, neboť napadené rozhodnutí bylo soudem zrušeno.
130. Přiznaná náhrada nákladů řízení je představována uhrazeným soudním poplatkem za podanou žalobu ve výši 3 000 Kč, odměnou za právní zastoupení žalobce za 2 úkony právní služby po 3 100 Kč: příprava a převzetí právního zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen „advokátní tarif“) a sepis a podání žaloby dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu, celkem 6 200 Kč. Dále dvakrát náhradou hotových výdajů po 300 Kč, celkem 600 Kč. Celková výše náhrady nákladů řízení činí 9 800 Kč.
131. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo žalovanému určeno platební místo podle § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. a stanovena přiměřená lhůta podle § 160 odst. 1 části věty za středníkem o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s. (s přihlédnutím k možnostem žalované tuto platbu realizovat).
132. Výrokem III. konečně soud rozhodl o náhradě nákladů řízení osobě zúčastněné na řízení. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Z důvodů zvláštního zřetele hodných může jí soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V projednávaném případě soud osobě zúčastněné na řízení žádné povinnosti neukládal, a proto jí ani nemohly žádné citovaným ustanovením předvídané náklady řízení vzniknout. Soudu zároveň nejsou známy žádné důvody zvláštního zřetele hodné, pro které by přesto osobě zúčastněné na řízení přiznal náhradu nákladů řízení. Soud tak výrokem III. tohoto rozsudku rozhodl, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Plzeň 27. září 2023

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.